

Η ΚΟΠΗ ΤΗΣ ΒΑΣΙΛΟΠΙΤΤΑΣ ΕΙΣ ΤΟ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

Τό ἑσπέρας τῆς Πέμπτης, 31^{ης} Δεκεμβρίου 2021/13^{ης} Ἰανουαρίου 2022, ἔλαβε χώραν ἡ τελετή τῆς Βασιλόπιττας εἰς τό Πατριαρχεῖον ἐπὶ τῇ μνήμῃ τοῦ Ἁγίου Βασιλείου τοῦ Μεγάλου καί τῇ ἐνάρξει τοῦ Νέου Πολιτικοῦ Ἑτους, τήν Παρασκευήν 1^{ην} /14^{ην} Ἰανουαρίου 2022.

Ἡ τελετή αὐτή ἤρχισε διὰ τῆς κάτωθι προσφωνήσεως τοῦ Μακαριωτάτου ἐπὶ τῷ Νέῳ Ἑτεῖ ὡς ἔπεται:

«Περὶ δέ τῶν χρόνων καί τῶν καιρῶν, ἀδελφοί, οὐ χρειάν ἔχετε ὑμῖν γράφεσθαι· αὐτοὶ γάρ ἀκριβῶς οἶδατε ὅτι ἡ ἡμέρα Κυρίου ὡς κλέπτῃς ἐν νυκτί οὕτως ἔρχεται», (Α΄ Θεσ. 5, 2-1), παραγγέλλει ὁ θεῖος Παῦλος.

Ἐλαμψεν καί πάλιν ὁ ἥλιος τῆς Δικαιοσύνης, ὁ ἐκ τῶν ἀγνῶν αἱμάτων τῆς ἀειπαρθένου Μαρίας τεχθεὶς ἐν τῷ σπηλαίῳ τῆς Βηθλεέμ Ἰησοῦς Χριστός, ὁ θεὸς ἡμῶν, ἀνατείλας τό φῶς τό τῆς γνώσεως πᾶσι τοῖς ἀνθρώποις: «ἐγὼ εἰμι τό φῶς τοῦ κόσμου· ὁ ἀκολουθῶν ἐμοί οὐ μή περιπατήσῃ ἐν τῇ σκοτίᾳ, ἀλλ’ ἔξει τό φῶς τῆς ζωῆς», (Ἰωάν. 8,12), «ἐγὼ φῶς εἰς τόν κόσμον ἐλήλυθα, ἵνα πᾶς ὁ πιστεύων εἰς ἐμέ ἐν τῇ σκοτίᾳ μή μείνῃ», (Ἰωάν. 8,12), λέγει Κύριος.

Ἡ χάρις τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, τοῦ ὄντος «τό φῶς τό ἀληθινόν» (1^η Ἰωάν. 2,8) συνήγαγε πάντας ἡμᾶς ἐν τῷ ἡγιασμένῳ τούτῳ τόπῳ τοῦ Παλαιφάτου ἡμῶν Πατριαρχείου τῶν Ἱεροσολύμων, ἵνα δόξαν καί τιμὴν καί εὐχαριστίαν ἀναπέμψωμεν τῷ Δημιουργῷ τοῦ σύμπαντος κόσμου, Κυρίῳ δέ τῷ Θεῷ ἡμῶν, ἐπὶ τῇ ἐναλλαγῇ τοῦ ἐνιαυτοῦ τῆς χρηστότητος Αὐτοῦ, Κυρίου δέ ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, τοῦ εἰπόντος τοῖς μαθητάς Αὐτοῦ: «οὐχ ὑμῶν ἐστὶ γινῶναι χρόνους ἢ καιροὺς, οὐς ὁ Πατήρ ἡμῶν ἔθετο ἐν τῇ ἰδίᾳ ἐξουσίᾳ», (Πράξ. 1,7). Προσέτι δέ συνήγαγεν ἡμᾶς ἡ χάρις τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν Χριστοῦ, ἐπὶ τῇ σεπτῇ μνήμῃ τῆς κατὰ σάρκα Περιτομῆς τοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ καί Σωτῆρος ἡμῶν Χριστοῦ, ὡς καί τῇ συνεορταζομένῃ μνήμῃ τοῦ ἐν ἀγίοις Πατρός ἡμῶν Βασιλείου τοῦ Μεγάλου τοῦ καί πρὸς τιμὴν αὐτοῦ γενομένης τελετῆς τῆς κοπῆς τῆς ἐπωνύμου αὐτοῦ Βασιλόπιττας.

Ἡ ἐναλλαγή τοῦ ἐνιαυτοῦ τῆς χρηστότητος Κυρίου (πρβλ. Λουκ. 4,19/ Ἡσαΐου 60,2), δηλονότι τοῦ καθ’ ἡμᾶς ἐκκλησιαστικοῦ καί λειτουργικοῦ χρόνου συνδέεται ἄρρηκτα μετὰ τοῦ ἱστορικοῦ χρόνου τῆς ἐπιγείου ζωῆς τοῦ ἀνθρώπου, τοῦ ὁποίου «ὡσεὶ χόρτος αἱ ἡμέραι αὐτοῦ· ὡσεὶ ἄνθος τοῦ ἀγροῦ οὕτως ἐξανθήσει· ὅτι πνεῦμα διῆλθεν ἐν αὐτῷ καί οὐχ ὑπάρξει καί οὐκ ἐπιγνώσεται ἔτι τόν τόπον αὐτοῦ» (Ψαλμ. 102,15-16) κατὰ τόν ψαλμωδόν.

Λέγομεν δέ τοῦτο, διότι ἡ θεώρησις τῆς ἐννοίας τοῦ Χρόνου ὡς παρόντος, παρελθόντος καί μέλλοντος «οὐ σεσοφισμένοις λόγοις», (Β΄ Πέτρ. 1,16) κατανοεῖται, ἀλλὰ «κατὰ ἀποκάλυψιν τοῦ χρόνοις σεσιγημένου μυστηρίου», (Ρωμ. 16,25) τῆς ἐνσαρκώσεως, δηλονότι καί ἐνανθρωπήσεως τοῦ Θεοῦ Λόγου καί Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Μέ ἄλλα λόγια, οἱ ὀρισμοὶ τοῦ ἀπερινοήτου καί ἀκαταλήπτου Θεοῦ δέν εἶναι αἰφνίδιαι ἀποφάσεις, ἀλλ’ ἐκπηγάζουν ἐκ τῆς προαιωνίου βουλῆς αὐτοῦ.

Ὅ,τιδήποτε προέρχεται ἐκ τοῦ Θεοῦ, ἦτο ἐν αὐτῷ κεκρυμμένον πρό πάντων τῶν αἰώνων. «Τῷ βουλήματι λοιπόν αὐτοῦ τίς ἀνθέστηκεν;» (Ρωμ. 9,19), λέγει ὁ Θεῖος Παῦλος. Ὁ δέ ἅγιος Κύριλλος Ἀλεξανδρείας ἐρμηνεύων τοὺς Κυριακοὺς λόγους: «Οὐχ ὑμῶν ἐστὶ γινῶναι χρόνους ἢ καιροὺς, οὐς ὁ Πατήρ ἔθετο ἐν τῇ ἰδίᾳ ἐξουσίᾳ» (Πράξ. 1,7) λέγει: «Οὐ περιεργάζεσθαι χρῆναι τὰ λίαν ἀπόρρητα καὶ ἐν Θεῷ κεκρυμμένα καὶ διὰ τούτων ἐδίδασκεν [ὁ Ἰησοῦς]».

Τοῦτο σημαίνει ὅτι ἡ ἔννοια τοῦ Χρόνου δύναται νὰ κατανοηθῇ μόνον ἐντός τῆς ἱστορίας τῆς Θείας Ἀποκαλύψεως, κατὰ τὴν ὁποίαν ὁ χρόνος διακρίνεται εἰς ποσότητα καὶ ποιότητα, κατὰ τὸν Ἀμμώνιον: «Ὁ μὲν καιρὸς δηλοῖ ποιότητα χρόνος δέ ποσότητα». Αὐτὴν ἀκριβῶς τὴν «ποιότητα τοῦ καιροῦ» βιοῦμεν ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ τοῦ Χριστοῦ, οἱ γενόμενοι διὰ τοῦ βαπτίσματος μέλη τοῦ σώματος Αὐτοῦ.

«Πνεῦμα Κυρίου ἐπ' ἐμέ», λέγει Κύριος ἐπικαλούμενος τὸν Προφήτην Ἡσαΐαν: «οὗ ἔνεκεν ἔχρισέ με, εὐαγγελίσασθαι πτωχοῖς ἀπέσταλκέ με, ἰάσασθαι τοὺς συντετριμμένους τῇ καρδίᾳ, κηρῦξαι αἰχμαλώτοις ἄφεςιν καὶ τυφλοῖς ἀνάβλεψιν, ἀποστεῖλαι τεθραυσμένους ἐν ἀφέσει, κηρῦξαι ἐνιαυτὸν Κυρίου δεκτόν», (Λουκ. 4, 18-19/ Ἠσ. 61, 1-2).

Διὰ δέ τοῦ κηρύγματος τοῦ ἐνιαυτοῦ Κυρίου, ὁ ἱστορικός χρόνος ἐγκαινιάζεται ἐν Χριστῷ διὰ τῆς καθόδου τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, τοῦ Παρακλήτου κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς Πεντηκοστῆς καὶ παρατείνεται εἰς τοὺς αἰῶνας ὡς καιρὸς σωτηρίας, δηλονότι ἀφέσεως τῶν ἁμαρτιῶν καὶ θεώσεως τοῦ ἀνθρώπου διὰ μέσου τῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ κατ' ἐξοχὴν αὐτῆς μυστηρίου τῆς Θείας Εὐχαριστίας, καθ' ἣν γενόμεθα σύσσωμοι καὶ σύναιμοι τῷ Χριστῷ.

Ἀκούσωμεν καὶ τοῦ σοφοῦ Παύλου λέγοντος: «Ἡμεῖς δέ οὐ τό πνεῦμα τοῦ κόσμου ἐλάβομεν, ἀλλὰ τό Πνεῦμα τό ἐκ τοῦ Θεοῦ, ἵνα εἰδῶμεν τὰ ὑπὸ τοῦ Θεοῦ χαρισθέντα ἡμῖν... τίς γάρ ἔγνω νοῦν Κυρίου, ὃς συμβιβάσει αὐτόν; ἡμεῖς δέ νοῦν Χριστοῦ ἔχομεν», (Πρβλ. Α' Κορ. 2, 12/16). Ὁ δέ σοφὸς Σολομών λέγει: «Φῶς δικαίοις διὰ παντός» (Παροιμίαι 13,9).

Ἡ σημερινὴ ἐόρτιος ἐναλλαγὴ τοῦ χρόνου, κατὰ τὴν ὁποίαν ἡ μνήμη τοῦ παρελθόντος γίνεται μνήμη ἐν Χριστῷ καὶ ἡ ἐλπίς τοῦ μέλλοντος γίνεται ἐλπίς ἐν Χριστῷ, σηματοδοτεῖ τὴν ἀνακαίνισιν τοῦ ἐν ἡμῖν οἰκοῦντος Πνεύματος τοῦ Θεοῦ. «Οὐκ οἶδατε ὅτι ναὸς Θεοῦ ἐστε καὶ τό Πνεῦμα τοῦ Θεοῦ οἰκεῖ ἐν ὑμῖν»; (Α' Κορ. 3,16).

Διό καὶ ἡμεῖς, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, καλούμεθα ἐπὶ τῇ εἰσόδῳ τοῦ νέου ἐνιαυτοῦ τοῦ Κυρίου, ἵνα ἀνακαινίσωμεν ἑαυτοὺς κατὰ τό παράγγελμα τοῦ Θεσπεσίου Παύλου: «Παρακαλῶ οὖν ὑμᾶς, ἀδελφοί... μὴ συσχηματίζεσθαι τῷ αἰῶνι τούτῳ, ἀλλὰ μεταμορφοῦσθαι τῇ ἀνακαινώσει τοῦ νοός ὑμῶν, εἰς τό δοκιμάζειν ὑμᾶς τί τό θέλημα τοῦ Θεοῦ, τό ἀγαθόν καὶ εὐάρεστον καὶ τέλειον», (Ρωμ. 12, 1-2).

Τό θέλημα τοῦτο τοῦ Θεοῦ δοκιμάζοντες καὶ τὴν ἐν Χριστῷ τῷ σαρκωθέντι ἐκ τῶν ἀγνῶν αἱμάτων τῆς ἀειπαρθένου Μαρίας τῆς Θεοτόκου, θεώρησιν τοῦ χρόνου καὶ καιροῦ ἐνωτιζόμενοι, ἱκετεύσωμεν τὸν Μέγαν τῆς Καππαδοκίας Ἱεράρχην, ἅγιον Βασίλειον τὸν οὐρανοφάντορα τὸν τὰ τῶν ἀνθρώπων ἦθη κατασκοπήσαντα, ἵνα πρεσβεύῃ τῷ σαρκί περιτμηθέντι Κυρίῳ καὶ Θεῷ καὶ Σωτῆρι ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστῷ ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν, ὑπὲρ εἰρήνης τοῦ σύμπαντος κόσμου, ἰδιαιτέρως δέ τῆς δοκιμαζομένης περιοχῆς ἡμῶν τῆς Μέσης Ἀνατολῆς ὑπὲρ παύσεως τῶν σχισμάτων καὶ

ἀποκαταστάσεως τῆς ἐνότητος τῆς Μιᾶς, Ἀγίας, Καθολικῆς καί Ἀποστολικῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας καί ὑπέρ ἀπαλλαγῆς τοῦ ἀνθρωπίνου γένους ἐκ τῆς λοιμικῆς νόσου τοῦ κορωνοϊοῦ.

Μετά δέ τοῦ ὕμνωδοῦ εἶπωμεν: «Ὁ ἐν σοφίᾳ τά πάντα δημιουργήσας, προαιώνιε Λόγε τοῦ Πατρός, καί τήν σύμπασαν κτίσιν παντοδυνάμῳ σου λόγῳ συστησάμενος, εὐλόγησον τόν στέφανον τοῦ ἐνιαυτοῦ τῆς χρηστότητός σου, καί τά σχίσματα κατάβαλε, διά τῆς θεοτόκου, ὡς ἀγαθός καί φιλόανθρωπος». Προσέτι δέ προαιώνιε Λόγε τοῦ Πατρός, ὁ καιρούς καί χρόνους ἐν τῇ ἰδίᾳ ἐξουσία θέμενος, εὐλόγησον τόν στέφανον τοῦ ἐνιαυτοῦ τῆς χρηστότητός Σου, φυλάττων ἐν εἰρήνῃ καί πνευματικῇ εὐεξίᾳ τήν γεραράν Ἀγιοταφικὴν ἡμῶν Ἀδελφότητα, τό εὐσεβές Χριστεπώνυμον ἡμῶν ποιμνιον, τήν Ἁγίαν Πόλιν Ἱερουσαλήμ καί τό εὐσεβές βασιλικόν γένος τῶν Ρωμαίων Ὁρθοδόξων. Ἀμήν».

Αἴσιον, εὐτυχές, εὐλογημένον καί ὑγιεινόν

τό Νέον Ἔτος 2022

Ἔτη πολλά”.

Ἐν συνεχείᾳ ἐψάλη τό Ἀπολυτίκιον τῆς Περιτομῆς «Μορφὴν ἀναλλοιώτως ἀνθρωπίνην προσέλαβες...» καί τοῦ Ἁγίου Βασιλείου «εἰς πᾶσαν τήν γῆν ἐξῆλθεν ὁ φθόγγος σου»...

Μετά ταῦτα ὁ Μακαριώτατος ἔκοψε τήν πίτταν καί διένειμεν αὐτήν εἰς ἕνα ἕκαστον τῶν μετεχόντων εἰς τήν τελετήν, τόν Γενικόν Πρόξενον κ. Βλιώραν, τοὺς Ἀρχιερεῖς, τοὺς Ἱερεῖς, μοναχοὺς, μοναζούσας, μέλη τῆς Ἑλληνικῆς Παροικίας, τοῦ Ἀραβοφώνου ποιμνίου καί μαθητὰς τῆς Πατριαρχικῆς Σχολῆς, εὐχόμενος αἴσιον καί εὐτυχές τό Νέον ἔτος 2022, ἐν ᾧ οἱ μαθηταὶ τῆς Σχολῆς ἔψαλλον τά Χριστουγεννιάτικα καί τά Πρωτοχρονιάτικα κάλαντα.

Ἐκ τῆς Ἀρχιγραμματείας